

го посрѣщияхъ едно число отъ разбойници Славяны, (кои-то бѣхъ проникнали вече въ сърдцето на тогава полуопустошеннѣ-тъ Германіѣ) които голи отивахъ на рѣкѣ-тъ да ся кѣпятъ. Слѣдъ като го обыголихъ пытахъ го: «Кадѣ отивашъ?» «Вѣтрѣ въ пустынѣ-тъ;» отговори имъ Стурмъ тихо и отправи ся въ пѣть-тъ си.

Най-сѣтнѣ той пристигнѣ до едно диво мѣсто при Фулдж, кое-то му ся показа като прилично за негово-то намѣреніе.

Винфридъ самъ, съ едно число на ученици-тъ си, събрахъ ся на едно възвышенно мѣсто въ горѣ-тъ, и призвахъ Господа, да имъ бѣде помощникъ въ дѣло-то имъ, и тогава радостно захваняхъ работѣ-тъ си. Тѣй ся положи въ 744-годишнѣ основаніе-то на прочютый монастырь Фулда, отъ кой-то околна-та пустыня ся обработила, и въ кой-то най-отличны-тъ учители на Германскѣ-тъ църквѣ въ послѣдующи-тъ врѣмена ся въспитавахъ.

Винфридъ още ималъ удоволствіе да помаже могъщественный кралъ на Франкы-тъ; *Пепинъ*, сынъ-тъ на Карла-Мартела, кой-то изгони послѣдний потомецъ на Хлодовика.

Слѣдъ това, нему останѣ само желаніе-то да свърши миссіонерско-то си поприще въ Фрисландіѣ гдѣ-то прѣди 48 години бѣше љ захванѣлъ. Тамъ Вилибордъ въ 746 година слѣдъ 50-годишно то си трудно миссіонерствуваніе, прѣсели ся въ вѣчность, като остави подиръ себе си едно